

то гы кара въ тойзи торжественнѣ день на тысящелѣтното успеніе св. Кирилла да обращать очи кѣмъ Римъ що пази останкыѣ на тоговъ святаго, който прѣдъ всичкый си животъ прѣдпазвалъ и привардялъ Славеныѣ отъ ухыщреніята на Римскыѣ куріѣ и отъ заблужденіята на Римскыѣ Черквѣ. Когато въ крайтъ на XVI-то столѣтіе, Олмюцкыйтъ Епископъ Станиславъ Навловскый поискалъ отъ Папѣ Григоріѣ III-го да прѣнесе въ Моравіѣ мощиѣ на св. Кирилла, Папѣ проницескы отговорилъ: че на мощиѣ прѣдъ-выйтъ славенскый просвѣтителъ не ся па-да да лежатъ въ славенскѣ земѣ; и, ка-то си напомниме съ горчивѣ досадѣ ус-пѣхыѣ на православіето между славены-тъ, приложилъ: че додѣто “еретическата язва свирѣпствува въ славенскыѣ зе-ми, до тогазы той нѣма да даде навѣнъ мощиѣ на св. Кирилла.” А когато Іезу-итскыйтъ възпитаникъ, ученыйтъ алхы-микъ и неумѣлыйтъ императоръ [Рудолфъ II-й го поискалъ, папата му отговорилъ съ повече открыто заявленіе, че ще даде